

Γένου, σ' ὀρκίζω, Παπαγιά!, τῆς ἄνοιξις ἀηδόνι,
 Καὶ ψάλλε του παρούρισμα τῇ ρύχτα σὰρ κοιμᾶται
 «μὲν' ἀπ' τῆς μάρας τὴν καρδιά δὲν σ' ἔσβυσαν οἱ χρόνοι,
 αὐτὴ αἰώρια σὲ πορεῖ, αἰώρια σὲ θυμᾶται!...»

Κορνελία Α. Πρεβεζιώτου.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 122 κ. έ.)

15 Ἰουλίου.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ συναντῶ εἰς τὸν κόσμον, μερικοὶ — ἂν καὶ σπανιώτατοι — ἐπραγματοποίησαν, ἐν μέσῃ παρισυνῇ κοινωνίᾳ, αὐτὸ τὸ ἄλλης ἐποχῆς ὄνειρον, ἀληθινὴν καὶ τελείαν εὐτυχίαν ἐν τῇ γάμῳ. Καὶ μέσα μου, ἐγὼ ποὺ ἔδιδα τόσην σημασίαν εἰς τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐφαινόμην κατὰ βάθος πεπεισμένος καὶ ἱκανοποιημένος, καὶ τοὺς ἐζήλευα μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Ποσάκις, ὅτε περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τοὺς ἐγκατέλειπον ἐπιστρέφοντας οἴκῳ, δὲν ἐδοκίμασα εἶδος θλιβεραῶς καὶ ἀφελοῦς ζήλοτυπίας — ναί, ἀφελοῦς — σκεπτόμενος ὅτι τοὺς ἐπερίμενε σύζυγος, τὴν ὑποίαν ἠδύναντο νὰ λατρεύωσι χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ κρύπτουν ἢ νὰ ὑποκρίνονται τὸν ἔρωτά των. Ναί, τοὺς ἐζήλευσα καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ἔργα μου καὶ αἱ πράξεις μου ἐφάνοντο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μυχαίτατά μου αἰσθήματα.

Ἄχ! νὰ λησμονηθῶ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ δὲν ξεύρει τίποτε ἀπ' ὅσα ἐγὼ τόσο πολὺ γνωρίζω· νὰ ᾄω χωρὶς νὰ βασανίζω τὸ πνεῦμα μου διὰ ν' ἀποσπῶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα τὸ μυστικὸν ἐλατήριον ποὺ τὰ κινεῖ! καὶ νὰ μὴ προσκολλῶμαι μ' ἀπελπιστικὴν ἐπιμονὴν εἰς τὴν ματαίαν κατάρληψιν τῶν αἰώνιων καὶ ἀλύτων προβλημάτων τῆς ζωῆς! Εἶναι λοιπὸν αὐτὸ ὄνειρον ἀπραγματοποίητον.

Ὁ Ροβέρτος Νωρῆς εἶχε παύσῃ ν' ἀνγκινώσκῃ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ ἔπασαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἡ χλιαρὴ τῆς νυκτὸς αὔρα τ' ἀνασέκωνεν, εἰσερχομένη ἀπὸ τὸ ὀλάνοικο παράθυρο... Ὁρεσ καὶ ὄρες ἀκόμη εἰμποροῦσαν νὰ περάσουν καὶ ἐκεῖνος νὰ κάθεται παραδωμένος εἰς τοὺς συλλογισμούς του. Τόρα χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὴ καμμιά ἀμφιβολία ἐγνώριζε πῶς ἡγάπα τὴν Αἴλιαν· ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ θέλῃ νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκά του;

Ἀλλὰ μήπως ἐγνώριζεν καὶ τί ἐσκέπτετο πραγματικῶς καὶ ἡ Αἴλιαν δι' αὐτόν, ἡ τί θὰ ἔλεγε ἡ ἀριστοκρατικὴ κυρία Evans διὰ τὴν αἵτησιν ἐνὸς ξένου, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῆς συνήθους συμπτώσεως τῆς ζωῆς τῶν ξενοδοχείων εἶχαν γνωρίσῃ;

III

— Ἐδῶ εἶσαι Αἴλιαν! διατὶ δὲν μοῦ ἀπεκρίνεσο!

Καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγεται πρὸ τῆς Enid, ἡ ὁποία περιβάλλει μὲ τὸν βραχιόνά της τὴν μέσιν τῆς φίλης της. Ἡ Αἴλιαν ἀκουμβισμένη εἰς τὸ παράθυρον, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλάνες πρὸς τὸν ἑξάστερον οὐρανόν, ἐστράφη ὡς ἐξαφανισμένη καὶ συνήντησεν ὑπὸ τὰ χεῖλη της τὸ πρόσωπον τῆς Enid, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν θεώρουν μὲ γελαστὴν τρυφερότητα.

— Λησμονεῖς Αἴλιαν πῶς ἀναχωρῶ αὖριον. Δύο μῆνες δὲν μ' ἄφηνες νὰ σὲ ζητῶ χωρὶς νὰ μοῦ διδῇς ἀπάντησιν, ὅπως τόρα, πού πρόκειται νὰ χωριστῶμεν ἐπὶ πολὺ ἴσως, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀποφασισμένον ἂν ἔλθετε νὰ μᾶς εὑρετε εἰς τὸ Lugano.

— Δὲν σκεπτόμεθα, ἀληθῶς, ἀκόμη νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ Vevey, εἶπεν ἡ Αἴλιαν, μετ' ἀδιοράτου ἐν τῇ φωνῇ φρικιάσεως. Εἴμεθα τόσον καλὰ ἐδῶ. Εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου θὰ ἐνθυμούμαι τὰς ἐβδομάδας πού ἐπεράσαμεν ἐδῶ!

Κακεντρεχῆς φλοῦξ ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Enid.

— Καὶ νομίζεις ὅτι σὲ κανένα μέρος δὲν θὰ εἶσαι τόσο καλὰ ὅσον εἰς τὸ Vevey, καὶ ἂν ἀκόμη εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν ὁμοῦ; Ὅριστικῶς δὲν βασιζομαι πλέον ἐπὶ σοῦ...

— Μὴν τὸ λέγῃς αὐτό... Σ' ἀγαπῶ πάντοτε ὁμοίως, ἀγαπητῇ μου.

— Μόνον... Ἐξηκολούθησεν ἡ Enid ἐνῷ αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Αἴλιαν προσέβλεψαν αὐτὴν ἐρωτηματικῶς.

— Μόνον δὲν κατέχω ἐγὼ πλέον ὁλόκληρον τὴν σκέψιν σου, δὲν εἶναι ἔτσι, Αἴλιαν μου: Δὲν ἔρχομαι πλέον πρώτη εἰς τὴν σειράν· ἰδοὺ τὸ πᾶν!

Ἀπροκάλυπτον ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς Αἴλιαν καὶ ἔστρεψε βιαίως τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ παραθύρου... Ἡ Enid τὴν θεώρησεν ἐπὶ μικρόν, μὲ πρόσχαρον θριαμβευτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἱκανοποιημένη ἐπειδὴ ἐμάντευσε τόσον ὀρθῶς· ἀκολούθως ἐκάθισεν εἰς τοὺς πόδας τῆς στενῆς κλίνης τῆς φίλης της· καὶ ἀφοῦ ἐπέρασεν τοιοῦτοτρόπως ὀλίγα λεπτὰ σιωπῆς τῆς εἶπε.

— Αἴλιαν παῦσε πλέον νὰ βλέπῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν σελήνην· ἔλα κοντά μου, καὶ ἂς ἐπωφεληθῶμεν τὴν τελευταίαν μας βραδιά.

Ἡ Αἴλιαν ὑπῆκουσε, ἔσυρε πρὸς τὴν κλίνην χαμηλὸν κάθισμα καὶ ἐκάθισεν στηρίζουσα, μὲ ὀκνηρὰν ἐγκατάλειψιν παιδίου τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς φίλης της. Καὶ τότε ἔκλινεν ἡ Enid σιγὰ-σιγὰ καὶ τὴν ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ, ἀγαπητῇ;

Ἡ Αἴλιαν ἀνωρθώθη μὲ ταχὺ κίνημα.

— Πῶς μπορεῖς, Enid νὰ ἐμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! πῶς τὸ γνωρίζεις; τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύσῃς;

— Αἱ συνεχεῖς μου παρατηρήσεις... Ἐμάντευσα ἀπλῶς, ἀφοῦ οὐδέποτε εἶχες τὴν ἐμπιστοσύνην νὰ μοῦ πῇς τίποτε.

— Μὴ μοῦ ἐμιλῇς δι' αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπεν ἡ Αἴλιαν μὲ ὕψος τρόπον τινά, διαμαρτυρίας.

— Δὲν ἦτο ἀσυνέπεια τοῦ χαρακτῆρός της, τὸ ὅτι δὲν ᾔθελε νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῶν σκέψεών της ὅσα ἔπρεπε κατὰ τὴν ιδέαν της ν' ἀποκρύψῃ. Ἡ Enid ὅμως εἶχε πρόνομια τὰ ὅποια δὲν εἶχον οἱ ἄλλοι· τὸ ἐγνώριζε καὶ ἔκαμνε χρῆσιν τοῦ δικαϊώματός της. Ἀφοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔμεινε σιωπηλή, θωπεύουσα τὴν κόμην τῆς Αἴλιαν (ἡ ὁποία ἐρρέμβαζε ἐστραμμένη πρὸς τὴν μικροσκοπικὴν τῆς σελήνης μὴνν χωρὶς ὅμως νὰ τὴν βλέπῃ) ἐπανάλαβε:

— Καί σοῦ ἄρρεσεν λοιπόν ἀμέσως, ἐκ πρώτης ὄψεως;

Ἡ Λίλιαν ἐσυλλογίζετο. Ἐπανεβλέπεν ἑξαφνα νοερώς τὸ βαγόνι μόλις φωτιζόμενον ἀπὸ τὰς ὥχρᾶς ἀνταυγείας τῆς γεννωμένης ἡμέρας, ἕνα ἄνθρωπον μὲ φυσιογνωμίαν ψυχρὰν ἀλλὰ διακεκριμένην, ὅστις μὲ ὅλην τὴν ταλάντευσιν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐξηκολούθει νὰ ὀρνιθοσκοπῇ ἐπὶ τινος σημειωματαρίου, ἐνῶ συγχρόνως ἐξήταζε καὶ αὐτὴν μὲ προσεκτικὸν καὶ βαθὺ βλέμμα.

— "Ὁχι δὲν μὲ ἤρεσεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐπρόσθεσεν βραδέως, ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἐξήτασεν ἑαυτήν. Ἦσθάνόμην ὅτι μὲ παρετήρει, μὲ ἐσπούδαζε, παρ' ὅλον τὸν διακεκριμένον τρόπον καὶ τὸν σεβασμὸν ποῦ μοῦ ἐδείκνυε. Αὐτὸ μὲ δυσηρέσκει μὲ παρώργιζε καὶ ἐξήτουν — τὸ θυμοῦμαι καλὰ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ εἰς πόσον βαθμὸν μοῦ ἀπήρεσκεν αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ποῦ ἐλάμβανε νὰ μὲ ἐξετάζῃ.

— Ποία ἐξομολόγησις, Λίλιαν!... Δὲ σοῦ ἤξιζε νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ Κ. Νωρῆς.

— Δὲν θὰ εἶχα καὶ πολλὴν ἀξίαν δι' αὐτόν... διότι ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ τοῦ τὰ εἶπα πρὸ μικροῦ.

— "Α! ἔκαμην ἡ Enid μὲ ἕνα τὸσον ἐκφραστικὸν τόνον ὥστε ἐκ νέου πορφυροῦν ἐρύθημα ἐφλόγισε τὴν ἄβρᾶν ἐπιδερμίδα τῆς Λίλιαν.

— Enid, ἂν ἐννοεῖς νὰ μὲ εἰρωνεύσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν σοῦ λέγω πλέον τίποτε.

— Ἀλλὰ δὲν εἰρωνεύομαι, ἀγαπητή μου, καθόλου· ἀκούω μόνον, .. λοιπόν;

Ἡ Λίλιαν μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας μετεχειρίσθη πάντα τρόπον ὅπως ἐμμείνη μέχρι τέλους ἀποκρύπτουσα ὑπερῆφάνως τὸ μυστικὸν τῆς νεαρᾶς αὐτῆς καρδίας. Ἀλλ' ἡ Enid κατάρθωσε νὰ λύσῃ τὰς σφραγίδας τῆς ἀποφάσεώς της ταύτης, καὶ ἐδοκίμαζε ἀπὸ τοῦδε μίαν ἄπειρον ἡδύτητα νὰ σκέπτεται ἀπροκαλύπτως.

— Ἀκολουθῶς, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν σοβαρὸν καὶ ρεμβώδη τρόπον, ἐξεπλάγχθη ὅταν τὸν εἶδον εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἤλθομεν καὶ ἡμεῖς· μάλιστα ὅταν ἔμαθον τ' ὄνομά του, τὸ ὁποῖον καὶ πρὶν ἤκουσα πολλάκις ν' ἀναφέρουν.

Τὸ ἔμαθες ἀπὸ μένα· μὴν τὸ λησμονῆς αὐτὸ ποτὲ Λίλιαν. Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν Κ. Νωρῆς, μὲ ἠρώτησες μὲ ἕνα τρόπον... στενωχωρημένον ὅς ποῦμε... ἐὰν αὐτὸς ὁ ἀντιπαθητικὸς κύριος κατ΄ ἑαυτὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ποῖος ἦτο...

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν μειδιῶσα ἡ Λίλιαν· καὶ θὰ ἐξηκολούθουν ἐπὶ πολὺ νὰ τὸν χαρακτηρίζω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἂν δὲν τὸν συνήντων εἰς τῆς Κας De Grouville... Ἡ καθαρά ἀλήθεια εἶναι, ὅπως μοῦ ἐφάνη ὁ μᾶλλον ἐπίφοβος ἐξ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐγνώρισα. Εἰξευρα ὅτι συνέθετεν ἀξιόλογα βιβλία, ὅτι ἦτο μέγας συγγραφεύς· καὶ πρὸ πάντων οἱ ἐταστικοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐφαίνοντο πῶς ἤθελαν νὰ διεισδύσιν ἕως τὸ βάθος τῶν διαλογισμῶν μου διὰ ν' ἀποκαλύψουν τὰ μυστικά των. Ἐφοβούμην μὴν ἀνακαλύψῃ ὅτι μοῦ... ἔκαμην ἐντύπωσιν. Ἀλλως τε εἶχα σχηματίσῃ μιὰ τὸσον ἀνόητη ιδέα δι' αὐτόν...

Καὶ ἐπετάθη τὸ μειδίαμα τῆς Λίλιαν, φαιδρύνον δι' ἱλαρῆς εὐθυμίας τὰ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικά της.

— Ἐφαναζόμην ὅτι οἱ ἐνδοξοὶ ἄνδρες, ὅπως αὐτοί, ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι θὰ ἔβλεπον τοὺς ἀπλοῦς θνητοὺς καταφρονητικῶς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μεγαλοφυΐας των.

— Καὶ ἔπειτα μοῦ ὠμίλησεν, ἀπλούστατα, ὅπως θὰ τὸ ἔκανεν ὁ Ἑρρίκος Διγπαῦ, ὁ ἰδιός... ἂν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, τὸσον ἐνδιαφέροντα ὥστε ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ; ἠρώτησεν ἡ Enid βλέπουσα ὅτι ἡ φίλῃ της ἐδίσταζε καὶ ἐγίνετο

πάλιν σοβαρή. "Ελα, καλή μου, μὴ σταματᾷς πάντοτε εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τῆς διηγήσεως· πῶς φαίνεται πῶς καταγίνεσαι τώρα μὲ τοὺς συγγραφεῖς!

— "Όταν ἀναπολῶ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς συναντήσεώς μας εἰς τῆς Κας de Grouville, εὐρίσκω ὅτι πραγματικῶς τὸν παρεγνώρισα ἐξ ἀρχῆς· καὶ ὅμως ἀκολούθως, ὅταν περισσότερον τὸν ἐσπούδασα, ἐσκέφθην ὅτι... ἀργότερα δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυσάρεστον ἂν ἡγαπώμην ἀπὸ κἄποιον ποῦ θὰ τοῦ ἔμοιαζε... "Όταν ἤμουν μικρή, ἔλεγα πάντοτε πῶς ἤθελα νὰ γίνω σύζυγος ἐνὸς πολὺ δυνατοῦ βασιλέως· διὰ τὴν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ προστατεύωμαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νὰ μπορῶ νὰ υπερηφανεύωμαι δι' αὐτόν!... Τώρα...

Καὶ μειδίᾳμα ἀχαρκατήριστον διέτρεξε πάλιν τὰ χεῖλη τῆς Λίλιαν.

— "Ω! τώρα, ἔγινε πολὺ λογικὴ· δὲν γυρεύω πλέον ὡς σύζυγον βασιλέα· ἀλλὰ σκέπτομαι πάντοτε ὅτι διὰ τὴν νὰ εἶμαι ἐντελὴς εὐτυχής, θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶναι ὁ σύζυγός μου ἀνώτερος ἀπὸ ἐμέ, νὰ μοῦ φοίνεται ἀληθινὸς κύριός μου! Ὁ θὰ ἤθελα νὰ δοκιμάζω δι' αὐτόν τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνῃν ποῦ μ' ἐνέπνεεν ἡ θεία Katie ὅταν ἤμουν ἀκόμη μία little thing. "Όταν ἐκράτει τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδιότητος τῆς δὲν μ' ἔμελεν ὅπου καὶ ἂν μ' ὠδκγοῦσε...

"Ἡ Λίλιαν δὲν ἐγέλα πλέον. Ὁ θὰ ἔλεγεσ ὅτι ἔλαμπε φλόξ τις ἐντὸς τοῦ μεγάλου τῆς κυανοῦ ὀφθαλμοῦ. τοῦ ὁποῦ το βλέμμα ἔγινε μοναδικῶς βαθύ. Καὶ ἡ Enid τὴν ἐθεώρει σχεδὸν ἐκπεπληγμένη. Τόσες φορὲς μαζὶ διεσκέδαζον μ' ὅτι ἡ Enid ὠνόμαζεν καὶ κατακτηθεῖς τῆς μίς Evans»... "Ἡ Λίλιαν διέμενε τόσον ἀδιάφορος! "Ἡ το λοιπὸν τόσον σοβαρὸν τὸ αἶσθαιμα τὸ ὁποῖον κατεῖχεν αὐτὴν σήμερον!

Σκεπτικὴ κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον φαιδρυνόμενη, ἡ Enid ἐπανελάβε:

— Λίλιαν, δὲν σὲ εἶδα ποτὲ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, μήτε μὲ τὸν Ἑρῶϊκον Διγπᾶν, ὁ ὁποῖος ἦτον χαριτωμένος, σοῦ τὸ βεβαιῶ, ἂν καὶ τὸν περιεφρόνεις, μήτε μὲ τὸν Γεώργιον Undwood, μήτε μὲ τοὺς ἄλλους. Ἐφέρεσο πρὸς ὅλους μ' ἓνα τόσον παράξενον τρόπον! Ἐφάνεσο πῶς δὲν ἀντιλαμβάνεσο καθόλου τὸν θαυμασμόν· τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀφοσίωσιν ποῦ εἶχον πρὸς σέ. "Όλοι οἱ ἄνδρες σὲ διεσκέδαζον, καθὼς ἐφαίνετο, τόσον ὅσον καὶ οἱ κᾶτοιχοι τῆς Σελήνης.

— "Ο Κ. Νωρῆς δὲν ὁμοιάζει καθόλου πρὸς αὐτοὺς ποῦ λέγεις, εἶπεν ἡ Λίλιαν κινῶσα τὴν κεφαλὴν τῆς. "Εκεῖνος ποτὲ δὲν μοῦ εἶπεν ὅτι μ' εὕρισκεν ἀξίεραστον ἢ ἀξιολάτρευτον, δὲν μ' ἐζήτησε οὔτ' ἓνα λουλουδάκι, οὔτε ἔκαμεν καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀηδίας ἐκείνας ποῦ τόσο συχαίνομαι... καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ εἶναι πολὺ περισσότερον ἀφοσιωμένος παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Πλησίον τοῦ αἰσθάνομαι ὅτι εὐρίσκομαι ὑπὸ ἀσφαλῇ προστασίαν!... "Όπου καὶ ἂν μ' ἔλεγε νὰ πηγαίνω θὰ ἐπήγαινα, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν δύναται νὰ μοῦ ζητήσῃ κᾶτι ποῦ νὰ εἶναι κακόν.

Καὶ ἔπαυσεν: ἡ φωνὴ τῆς πάλλουσα ἐκ πεπειθήσεως, ἀντήχει μ' ἓνα τόνον χαμηλὸν καὶ συνεσταλμένον, ὅστις προσέδιδεν ὅλας ἰδιαιτέραν ἄλλ' ἰσχυράν ἔκφρασιν εἰς τοὺς λόγους τῆς. Πόσον παράδοξον ἐφαίνετο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν νὰ μὴν εἶναι πλέον ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰ αἰσθητάματα ποῦ ἐνέπνεεν. "Ἡλθε καιρὸς νὰ εὐχεται καὶ αὐτὴ θερμῶς ὀλίγην στοργὴν, ὀλίγην ἀφοσίωσιν ἐκ μέρους τοῦ σοβαροῦ, υπερηφάνου καὶ ὀλίγον περιλύπου ἐκείνου ξένου, ὀλίγην στοργὴν ὅπως ἐνέπνεεν μέχρι τοῦδε εἰς ἄλλους χωρὶς νὰ τὴν συμμερίζεται ποτέ!... "Ἄλλ' ὡς ἀπάντησιν εἰς τὸν μυστικὸν καὶ τρελλὸν αὐτὸν πόθον, τῆς λέγει ἡ Enid μ' ἓνα τόνον μητρικόν:

(*"Ἐπεται συνέχεια")*